

ZLOMY A PÁ~ELOMY - VI.

ÁšterÁ½, 13 listopad 2012

Tak zítra se mají holky vrátit. UÁ¾ se jich docela nemÁ¾ doÁ•kat, nÁ¾ jak jsem prostÁ¾ vázanej na velkou rodinu. S Myškou jsme má¾li trochu víc Á•asu na matiku a chemii, tÁ™eÁ¾ák je prostÁ¾ dÁ¾leÁ¾ítej roÁ•ník. Co nestihne teÁ•, ve Á•tvrÁ¾áku neuhoní.

A hlavnÁ¾ budu dÁ¾lat všechno pro to, aby si vá¾ila Á•asu a vÁ¾bec všeho, co má k dispozici. Není nic hloupÁ¾jšiho, kdyÁ¾ má Á•lovÁ¾k moÁ¾nosti a podmínky a ve výsledku nic.

SkoÁ•ím dnes za Petrou, jo?“ houkl jsem na ní do pokoje.

NÁ¾co zahuÁ•elo, takÁ¾e jsem k ní radÁ¾ji zašel.

„No?“ koukla na má¾ zpod sluchátek.

„Á¾kám, Á¾e si odskoÁ•ím k PetÁ™e, nÁ¾co po mnÁ¾ chce.“

„Petra?“ podivila se. „Jo. Tvoje nevlastní teta.“

„No hlavnÁ¾, aby nebyla vlastní,“ rýpla si do mnÁ¾.

„Myšáku!“ „MÁ¾Á¾eš mi vzít baterky? TuÁ¾kovy.“

PÁ™esnÁ¾ jak ve Á¾havých výstÁ™elech. Máme spolu hodnÁ¾ filmÁ¾ a seriálÁ¾, který duševnÁ¾ sdílíme.

„Ok. AA?“

„AA co?“

„No jakou chceš velikost, ty hade?“

„Jsem se lekla, Á¾e koftáš. Jo. AA.“

S Petrou jsem má¾l schÁ¾zku ve Viole.

Zabiju tím dvÁ¾ mouchy, rovnou se najím.

„Jak se máš, Á•lovÁ¾Á•e?“ dorazila s úsmÁ¾vem a musel jsem pÁ™iznat, Á¾e vÁ¾bec nevypadala jako nevlastní vdova. Slušelo jí to.

„Skvěle. A co ty? Slučí ti to.“

Hrnula se na polibek, ale asi jí ten máj otcovský moc nepotěšil.

Normální člověk si s hadem dvakrát nehraje.

„Díky. Če si dáme?“

Zkusil jsem ji uvést do tajemství tataráku, ale to odmítla.

Zvolila si nějaké drábo-třetstovinové pobloudilosti a celou dobu mi pětmi jídle vysvětlovala, co na tom udělali kuchařmatřička.

„Kdybys u toho nadávala, pětmiipadal bych si jak u Pohlreicha,“ podotknul jsem. Mně chutnalo.

„Pohlreich? Náhodou ten je skvělý.“

Nepětmiekvapilo mě, že je jí sympatický. S jeho finančním zázemím by mohl klidně ustámihávat kytičkám blizny a nevadil to.

„Tak co pro mě máš, Petro.“

Zapálili jsme si. „No .. nemyslím, že niečo vášneho, ale predsa... Chcela som sa ňou spýtať, čo si myslíš na tom Pavlíninom pláne.“

A jejda. To asi nebude o novém koberci.

„Který máš; na mysli. Nezdá se mi, že by s tebou probírala barvu koberců.“

Zasmála se. „No to určitě nie. Myslím ten plán s Majdou.“ Co ta intrikánka zase má? Takže jsem zblufoval.

„Jo. Copak se ti na něm nezdá?“

„No... tebe to nepripadá... blbě?“

To je tvrdohlavé stanovisko?“

Sakra... sakra o čem to mluví? Co mi zas Pavlína nepovažovala za potměsné zmínit?

„Hm... blbě určitě ne. Co se ti na tom nelíbí?“

Doufal jsem, že se mi nenápadně povede zjistit, o čem je temně.

„No... mohla som vám s tým dokonca nejak pomôcť...“

Nejakým svedectvom, alebo tak...“

Překvapeně jsem na ni koukal.

„Mohla by som na súde trebárs potvrdit, že Karel s ůou naozaj eškaron;te nieo mal, i keď ušme sa poznali... napríklad,“ hodila hlavu dozadu, a pšhodila si nohu pšes nohu, trochu zbytečně rozmáchlým a pomalým pohybom.

Doufám, že na mě nebylo moc vidět, že jsem málem vdechnul cigaretu až do žaludku. Ale patně bylo.

„Poslouchej Petruškaron;ko. Težce zcela vášně. Nesnažíš se mi sdělit, že Pavlína měla ješkaron;tě s Hořkým potom, co od něj odeškaron;la?“

Pokoušel jsem se ze všech sil stát klidný.

Petra se usmála zášivým úsměvem. Kdybych neměl plnou hlavu něeho jiného, neškaron;lo by mi, že nějaké množství sousedních stolků jí už má ve vizíru.

„No, pokud se ptáš, já som ich spolu priamo nachytala, tak to naozaj nie, ale nerozumieš, že by to vyzeralo... dôveryhodne, takáto verzia?“

Malá ho má v rodnom liste, kde je problém?

Ty by si nechcel nové auto, alebo konečne na poriadnu dovolenku?

Aha. Majda je papírová Karla.

A Petru napadlo, že toho využije.

Houby Pavlínu. Ale stejně jí ukřtím, že nic neřekla.

Dyť jde proběhnout taky o moje dítě! Mno, minimálně má docela potěšení, že aspoň o této věci se Petře nepoví do mne žádnou pochybnost.

„To nezní špatně,“ pokračoval jsem v té blbině, protože teď už nemělo smysl přiznat barvu.

Naklonila se ke mně a velmi přemírným hlasem mi sdělila: „Som rada, že máš na mě taký vplyv. Konečně mohla dostať rozum. Už je veškerá.“

„Co mně napadlo. Víš, že jela k rodičům?“

Zarazila se.

„Neřekla ti?“

„Ale ano, niečo spomínala. Asi som ju nepočúvala poriadne. Vlastne ja som mala ísť tie. Snáď držala hubu.“

„No to já nevím.“

Skoro jsem se poděkoval, že v mě dokonale.

„Ejli pokud tomu dobře rozumím, ty po mně vlastně chceš, abych jí to ještě zkusil rozmluvit.“

Rozzářila se.

Presne tak Jirko. My sme si vÄdy rozumeli, “ mrkla na mne.

Šel jsem domÄ naštvanej.

RozumÄl bych tomu, kdyby se Pavlína nechala pÄemluvit na nÄco takového...

MoÄná je to nemorální, ale rozumÄl bych tomu, nemáme to jednoduché.

JenÄe proÄ mi o tom nic neÄekla?

VÄdyÄ jsme se pÄece dohodli ... herdek, to to fakt bude jako s Milenou?

Stokrát si prosit o to, co prostÄ k Äivotu potÄebuju?

Blbost. To je úplná blbost, Jirko.

To bys jí musel neznat, to bys prostÄ musel být dvojnásobnej vÄl.

A na to nemáš. Mysli objektovÄ.

Problém je, Äe nejnerestrukturalizovatelnÄšími objekty bývají ty nejneobhospodáÄovatelnejší.

Dobrý, Äe jo?

Holky se vrátily domů v podvečer, ale už za poádné tmy.

Dneska docela určitě nic &it nebudeme.

Moje milovaná ... jestli jsem se v tobě spletl, a ten podvod udělat chce, tak tě opravdu &it krtím.

ROMAN